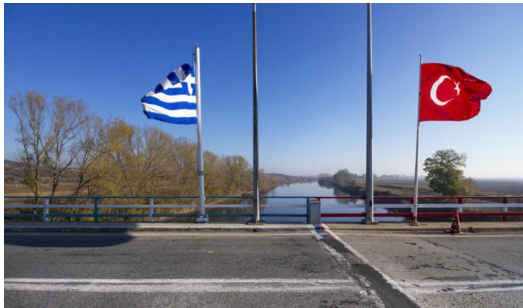

Γράφει ο **Γιώργος Μιχαηλίδης**

Αν τα έξι ναυτικά μίλια στο Αιγαίο γίνουν δώδεκα, επεκταθεί η υφαλοκρηπίδα μας και η Αποκλειστική Οικονομική μας Ζώνη, αντλήσουμε το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο που υπάρχει στο Αιγαίο, θα γίνει η ζωή μας καλύτερη; Θα γίνει καλύτερη γιατί θα γίνουμε **Νορβηγία** (έχει πετρέλαιο και κοινωνικές παροχές!) και **Κατάρ** (είναι ωραία η ζωή εκεί;); Ή μήπως είναι πιο πιθανό να γίνουμε **Συρία** και **Ιράκ** (έχουν πετρέλαιο και πόλεμο);

Το σημερινό ΑΕΠ της Ελλάδας φτάνει για να ζήσουμε όλοι/ες καλά; Κι αν ναι, υπό ποιες προϋποθέσεις; Κοινώς, πόσο απαραίτητο (και για ποιον!) είναι το σαφάρι υδρογονανθράκων στον βυθό του Αιγαίου και της Μεσογείου;

Θα θέλατε η ΑΟΖ μας να αγκαλιαστεί μ' αυτήν της Κύπρου κι από κει κι οι δυο μαζί μ' αυτή του Ισραήλ ή κάτι τέτοιο σας αφήνει παγερά αδιάφορους/ες;

Αν η Ελλάδα είναι δημοκρατία, η Τουρκία φασιστική και το Διεθνές Δίκαιο είναι με το μέρος μας, ποια είναι η σχέση Παλαιστίνης-Ισραήλ, με ποιον είναι το Δίκαιο εκεί και πόσο αγαθή είναι η δημοκρατία μας που συμπράττει στην κλοπή της παλαιστινιακής ΑΟΖ ή με τον σφαγέα Σίσι της Αιγύπτου;

-Άλλο ερώτημα, εσείς θα πολεμούσατε για έξι ακόμα μίλια θάλασσας μέσα στα σύνορά σας, για δύο-πέντε ή δέκα ακατοίκητες βραχονησίδες, για μια μεγαλύτερη ΑΟΖ του κράτους σας έναντι του γειτονικού; Θα πολεμούσατε για κάτι τέτοιο επειδή -ας πούμε- το προβλέπει το Διεθνές Δίκαιο; Και γιατί δεν πολεμάμε **για το Εργατικό Δίκαιο** και τα άλλα Δίκαια που ρυθμίζουν το πώς εργαζόμαστε, πώς αμειβόμαστε, πώς νοσηλευόμαστε, πώς μορφωνόμαστε, πώς ζούμε κι αναπνέουμε; **Είναι αυτά τα Δίκαια, δίκαια**; Τι γίνεται στους τομείς όπου δεν υπάρχει «τουρκική ή σκοπιανή επιθετικότητα»;

Είναι η Ελλάδα το μόνο κράτος που ποτέ δεν επιτίθεται και πάντα αμύνεται; Είναι το μόνο κράτος των Βαλκανίων που επιβουλεύονται όλοι οι γείτονές του μα κι οι μεγάλες δυνάμεις;

Θέλουν το NATO και οι ΗΠΑ περισσότερο το δικό μας κακό παρά των γειτόνων μας; Γιατί; Πότε ήταν η τελευταία φορά που πήγαμε κόντρα στα σχέδιά τους ως κράτος;

Θα πολεμούσατε επειδή το κράτος σας είναι ένα δίκαιο κράτος, φίλος σας και όχι εχθρός σας, που νοιάζεται για εσάς και για το μέλλον σας και άρα θα πεθαίνατε γι' αυτό (ή οι μεγαλύτεροι θα στέλνατε τα παιδιά σας να πεθάνουν γι' αυτό);

Γιατί τόσες εσωτερικές **απειλές, φόβος και δισταγμός** μπροστά στο ενδεχόμενο **μονομερούς άρνησης του χρέους, έξοδο από την ευρωζώνη και την ΕΕ** και τόση περίσσια παληκαριά μπροστά στο ενδεχόμενο **μονομερούς ανακήρυξης ΑΟΖ κι ενός ελληνο-τουρκικού πολέμου**; Πρόκειται για το ίδιο πολιτικό προσωπικό και τα ίδια κόμματα, τα ίδια ΜΜΕ, τους ίδιους διεθνείς μας συμμάχους; Σε τι συνίσταται αυτή η διαφορετική αντιμετώπιση των δύο απειλητικών ενδεχομένων;

Αν οι μαφιόζοι ιδιοκτήτες μαγαζιών σ' έναν παραλιακό πεζόδρομο μαλώνουν για τα τραπεζοκαθίσματα, σας φαίνεται λογικό να καθαρίσουν για λογαριασμό τους οι σερβιτόροι/ες, οι μάγειρες κι οι καθαρίστριες; Πώς θα αντιμετωπίζατε τον εργοδότη σας που δεν σας κολλάει ένσημα και δεν σας δίνει δώρο Χριστουγέννων και Πάσχα, όταν για να επεκτείνει τις δουλειές του (κι άρα ίσως να πάρετε κι εσείς κάτι -η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία!-) σας καλούσε να παίξετε ξύλο με τους υπαλλήλους της διπλανής εταιρείας;

Μήπως πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, τί συμβαίνει τελικά και συνεπώς για το τι και με ποιους θα πρέπει να «συστρατευτούμε» και με ποιους και γιατί είμαστε διατεθειμένοι να «ενωθούμε», ποιους και τι είμαστε διατεθειμένοι να «υπερασπιστούμε»;

Και φυσικά η απάντηση που δίνουμε σε όλα αυτά τα ερωτήματα, πάντα σε σχέση με τις απαντήσεις που δίνουν οι διάφοροι άλλοι, δείχνει ποιοι είμαστε.

Πηγή: **PRIN**